

Opgave 3 vTaiwan

tekst 3

Hoe Taiwanese ‘civic hackers’¹⁾ hielpen om een nieuwe manier te vinden om het land te besturen

(...) Hoe kon de regering van Taiwan beter leren luisteren? Om die vraag te beantwoorden, wendde Taiwan zich niet tot de gebruikelijke partijen, zoals lobbyisten of politieke adviseurs. In plaats daarvan (...) reisden regeringsambtenaren naar een levendige collegezaal van een universiteit om de hulp in te roepen van een groep waar weinigen het bestaan van kenden: de ‘civic hackers’¹⁾.

Taiwans ‘civic hackers’ waren georganiseerd rond een collectief zonder leider genaamd g0v (uitgesproken als ‘gov zero’). Velen van hen geloofden in radicale transparantie, in het zichtbaar maken van ondoorzichtige processen en in het idee dat iedereen die geraakt wordt door een beslissing erover moet kunnen meepraten. (...) Leden van g0v traden toe tot de regering, en een van haar leden, Audrey Tang, werd de digitale minister van het land. (...)

Volgens g0v was het probleem van de politiek in wezen een informatieprobleem. Verkiezingen werden niet vaak genoeg georganiseerd om wetgevers een idee te geven van wat de mensen wilden. En stemmingen, referenda, verkiezingen en debatten verdelen het volk vaak in tweeën. Ze hadden geen manier nodig om verdeeldheid

te meten, maar juist om consensus te bereiken. (...)

Het antwoord van de ‘civic hackers’ werd vTaiwan genoemd. (De ‘v’ staat voor virtueel.) (...) Het platform nodigt burgers uit in een online ruimte voor debat waarnaar politici luisteren en waarmee zij rekening houden bij het uitbrengen van hun stem. De regering startte een nieuw vTaiwan-proces over een politieke kwestie waarover zij nadacht en Taiwanese met heel veel verschillende meningen namen online deel aan de discussie.

Cruciaal was echter dat de deelnemers zich in een geheel nieuw soort online ruimte bevonden – exact het tegenovergestelde van die van sociale media die conflict aanmoedigen. vTaiwan gebruikte een platform genaamd Polis, ontworpen door technologen uit Seattle (...). Net als elk ander platform voor sociale media, laat Polis iedereen zijn mening over de kwestie met iedereen delen en het eens of oneens zijn met anderen. Maar daar houdt de gelijkens op.

Aan het begin van het debat tekende Polis een kaart waarop alle verschillende punten van overeenstemming en tegenspraak waren aangegeven. Wanneer mensen hun mening gaven, werden niet zozeer de opmerkingen die de

meeste verdeeldheid zaaiden
uitgelicht, maar werden die
75 opmerkingen het meest zichtbaar
gemaakt, die overeenkomsten
vertoonden – overeenkomsten niet
alleen binnen hun eigen kleine groep
van ideologische medestanders,
80 maar ook met andere groepen.
Verdeeldheid-zaaiende uitspraken,
(...) provocaties – deze werden
gewoon niet zichtbaar.

“Mensen besteden zo veel meer tijd
85 aan het ontdekken van hun
overeenkomsten dan aan het
uitvechten van elk detail van een
specifiek onderwerp,” zegt Audrey
Tang. “Steevast vinden we binnen
90 drie of vier weken een vorm waarin
de meeste mensen het eens zijn over
de meeste stellingen.” Ze ontdekten
dat het herontwerpen van de online
ruimte een diepere menselijke
95 waarheid liet zien. In de politiek
besteden mensen de meeste tijd aan
waar ze het oneens over zijn. Maar

als je consensus in een spel
verwerkt, maak je punten van
100 eenheid zichtbaar die voorheen
verborgen bleven.

Al snel werd vTaiwan kwestie na
kwestie toegepast, vooral op die
welke met technologie te maken
hadden, en telkens kwam een
105 verborgen consensus aan het licht.
Tijdens een heftig debat over
Uber-regulering, bijvoorbeeld, bleek
dat iedereen eigenlijk alleen maar om
110 veiligheid gaf. (...)

Het meest waardevol was dat door
ruis en verdeeldheid weg te nemen,
vTaiwan uitkomsten creëerde waar
de regering daadwerkelijk iets mee
115 kon. Het vormde de kern van een
tiental wetten en regels die nu in
Taiwan worden doorgevoerd, op van
alles, van wraakporno tot regulering
van financiële technologie. En er
120 staan er nog meer op stapel.

bron: The Guardian, september 2020

noot 1 Civic hackers zijn mensen die bereid zijn om samen te werken met anderen om, vaak met behulp van data en technologie, uitdagingen en problemen aan te pakken die van belang zijn voor buurten, steden en het land. (naar: *digital.gov*)